

## Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o

- stwierdzenie, że z uchybieniem zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 63 TFUE i art. 7, 8 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, Węgry w dyskryminujący, zbędny i nieuzasadniony sposób wprowadziły ograniczenia wobec zagranicznych darowizn na rzecz węgierskich organizacji obywatelskich w a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény (ustawie LXXVI z 2017 r. o przejrzystości organizacji otrzymujących wsparcie gospodarcze z zagranicy), której przepisy nakładają wymogi rejestracji, zgłaszania i przejrzystości na niektóre kategorie organizacji obywatelskich — te, które otrzymują bezpośrednie lub pośrednie zagraniczne wsparcie gospodarcze przekraczające określoną kwotę — a ponadto wprowadzają możliwość stosowania kar wobec organizacji, które nie spełniają tych obowiązków,
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

## Zarzuty i główne argumenty

Ustawa LXXVI z 2017 r. o przejrzystości organizacji otrzymujących wsparcie gospodarcze z zagranicy nakłada nowe obowiązki dotyczące rejestracji, zgłaszania i przejrzystości na niektóre kategorie organizacji obywatelskich — te, które otrzymują bezpośrednie lub pośrednie zagraniczne wsparcie gospodarcze przekraczające określoną kwotę — a ponadto wprowadza możliwość stosowania kar wobec organizacji, które nie spełniają tych obowiązków.

W dniu 14 lipca 2017 r. Komisja wszczęła wobec Węgier postępowanie w sprawie stwierdzenia uchybienia w związku z ustawą LXXVI z 2017 r.

Nie uznawszy za zadowalającą przedstawioną przez Węgry odpowiedź, Komisja przeszła do kolejnego etapu postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia i w dniu 5 października 2017 r. wystosowała do Węgier uzasadnioną opinię.

Ponieważ odpowiedzi na uzasadnioną opinię Komisja również nie uznała za zadowalającą, postanowiła ona skierować sprawę do Trybunału, wnosząc o stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciąży na mocy art. 63 TFUE oraz art. 7, 8 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

---

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-602/16, CJ/Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), wniesione w dniu 21 lutego 2018 r. przez CJ**

**(Sprawa C-139/18 P)**

(2018/C 211/12)

Język postępowania: angielski

## Strony

Wnoszący odwołanie: CJ (przedstawiciel: V. Kalias, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

## Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-602/16 CJ / ECDC (EU:T:2017:893) w całości;
- w konsekwencji, w razie uznania odwołania za zasadne, stwierdzenie nieważności zaskarżonego sprawozdania z oceny z dnia 21 września 2015 r.;
- obciążenie ECDC wszystkimi kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

### Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd:

- błędnie zinterpretował art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 3 regulaminu wykonawczego ECDC nr 20, aby ustalić, że oceniający w postępowaniu odwoławczym nie musi być przewodniczącym zarządu w przypadkach takich jak niniejszy przypadek,
- popełnił błąd w kwalifikacji prawnej faktów, gdy uznał, że w każdym razie jest mało prawdopodobne, aby prezes zarządu wydał decyzję na korzyść wnoszącego odwołanie,
- błędnie zinterpretował argument, zgodnie z którym podwładny oceniającego nie może być oceniającym w postępowaniu odwoławczym, ponieważ nie posiada on niezbędnej niezależności od oceniającego.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd:

- błędnie zinterpretował art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 3 i 4 regulaminu wykonawczego ECDC nr 20, aby ustalić, że cele i wskaźniki wydajności określone dla pracownika w poprzednim okresie oceny mogą zostać pominięte przez oceniającego,
- pomocniczo, popełnił błąd w kwalifikacji prawnej faktów, gdy stwierdził, że cele i wskaźniki wydajności zostały należycie uwzględnione przez oceniającego.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Sąd:

- błędnie zinterpretowała pojęcie „dialogu” w rozumieniu art. 8 ust. 9 regulaminu wykonawczego ECDC,
- ewentualnie naruszył prawo w zakresie kwalifikacji prawnej „dialogu” w ramach oceny, gdy stwierdził, że może za taki zostać uznana sytuacja, która ze strony ECDC ogranicza się do tego, że zatwierdzający zwraca się do pracownika o dokument, który już posiada; do tego, że zatwierdzający zwraca się telefonicznie do pracownika z pytaniem: „[k]tóre aspekty oceny pracy uważa Pan za fałszywe?”; i nie zadaje żadnych dalszych pytań, po tym jak pracownik odpowiada merytorycznie i oferuje dalsze, bardziej szczegółowe informacje, których zatwierdzający mógłby wymagać.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Sąd:

- błędnie zinterpretował art. 22a regulaminu pracowniczego, ponieważ zasadniczo stwierdził, że gdy pracownik podnosi, in tempore non suspecto, niegospodarność finansową, gdy przedstawia co najmniej zaczątek dowodu w tym zakresie, i gdy zarzuty te są prawdziwe, to agencja może zasadnie zlecić ocenę corocznych wyników pracy tego pracownika osobom, których właśnie dotyczą te zarzuty,
- ewentualnie, naruszył prawo w zakresie kwalifikacji prawnej zarzutów wnoszącego odwołanie, stwierdzając, że nie zostały sformułowane in tempore non suspecto ani nie były prawdziwe czy poparte dowodami, i że pracownicy, których dotyczą te zarzuty mogli nadal neutralnie oceniać wyniki pracy wnoszącego odwołanie.